

Ο Ρ Κ Ι Σ Τ Α

Εγώ ση Μαύρη Θάλασσαν έναν πουρνόν ορκίστα
 καμίν να μη τραγωδώ, τη λύραν να μη παίζω
 να στέκνε τα γιαλούς λωλά, λωλά και τα παρχάρια
 να στέκ' ο Πόντον άλαλος, δίχως ζωής ανάσμαν
 για το κακόν ντ'εγέντονε, καταραμένον χρόνος
 ανθρώπ'εξεριζώθανε και περισάν σα στράτας
 και πώς εγώ να τραγωδώ, να παίζω και τη λύραν;
 Φουμίζ' η Μαύρη Θάλασσα με το βαρύν τον όρκον
 φουμίζ', βοά και κρούει ταλγάν, αντιλαλούν τα λόγια τς:
 - Λωλά να στέκνε 'κί επορούν τ'εμά τα περιγιάλους
 και τα παρχάρια θλίφκουνταν δίχως λαλόπον λύρας
 ο Πόντον 'κί επορεί να ζεί, δίχως ζωής ανάσμαν.
 Παίξον τη λύρα σ'και τραγώδ'χαράντας, καμονάντας
 παίξον τη λύρα σ'φλιβερά, τραγώδ'παρακαμένα
 κι ας κλαίν'τα ραχοκέφαλα, γιαζία τσίλωμένα
 τα Μαναστήρια τ'έρημα, των Κομνηνών τα Κάστρα
 όλεν ο κόσμος να μαθάν'για το κακόν ντ'εγέντον
 και μοιρολδεσον πικρά με τον ηχόν τη λύρας.
 Άλλο η ψή μ' 'κί επόρεσεν, επέρα ζαν τη λύρα μ'
 έκσα τη Μαύρη Θάλασσαν κι επάτεσα τον ΟΡΚΟ μ':.....